

Hűek maradtunk-e az elvekhez?

*De az Úristen kiáltott az embernek,
és ezt kérdezte: Hol vagy? (1Móz 3,9)*

Tizenegy éve, hogy egy napsütéses október 31-i reggelen kitekintve a vonat ablakából olvasom: Lutherstadt Wittenberg. Micsoda tisztelet – gondoltam –, Wittenberg felvette annak a személynek a nevét, aki révén örökre a történelembe véste magát e település. Ünnepi hangulat ragyogott az emberek arcán. A vártemplomhoz érve, Luther-korabeli öltözetben fogadtak minket. Az ünnepi istentisztelet után lépésről lépésre végigkövethettük a reformációt indító eseményeket.

Könyvekből olvasva drámainak tűnt, azonban a valóságban megélve természetesnek hatott. Mindannyian szereplők lehettünk a város nagyságú színpadon. Ekkor öltött testet bennem a kérdés: vajon tudta Luther, milyen lavinát indított el e cselekedetével? Majd tovább szövődtek a kérdések: vajon hűek maradtunk-e az indító elvekhez?

Vajon ma indulna-e hasonló, történelmet író mozgalom? Hol vagy? – kérdezi Isten Ádámtól. És kérdezi tőlünk: hűek maradtunk-e reformátori elveinkhez? (*Ecclesia reformata, semper reformanda?*) Mennyire erős vagy hatásos ma a szüntelen önvizsgálatra buzdító eszme? Vajon szem előtt tartom-e az önvizsgálatom tiszta mércéjét (*Sola Scriptura*)? El tudok-e vonatkoztatni a világtól a legtisztább példára tekintve (*Solus Christus*)? Rá tudom-e bízni teljes életem (*Sola Gratia*)?

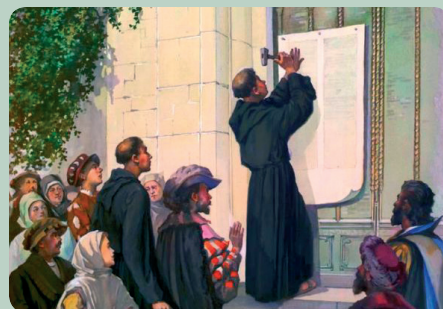
A változó világgal szemben csak Krisztus a változatlan. Korszerűtlen, azonban mindig időszerű. Róla és mellette lekopik a hagyomány, megtisztul a ceremónia, felragyog rajtam az igazság és szeretet fénye, és maradok csupán én, Ádám.

Te hol vagy református egyháztag, az Ő „reflektorfényében” állsz-e?

Nagy Tibor Sándor
kidei lelkipásztor

A TARTALOMBÓL

A szeretet reformációja

Cikkünk az 5. oldalon

Egyházmegyei tábor a Hargitán

Beszámolónk a 6. oldalon

Felújították a kidei templomot

Híreink a 8. oldalon

Apostollá válni

Eltelt pár év, és minden megváltozott. Pelyhedző állú, dús hajú, fehér zoknis és színes nyakkendő fiatalból gyakornok lelkipásztor lett, egy gyülekezet szolgáló személyisége, akire több feladat is vár. Pedig még kevesebb idő jut mindenre, mert otthon vár rá egy rajongva szerető feleség s a családi élet ezernyi szépsége. A teste rabja a mámor zsidóbadtságának, lelkét viszont más fullasztja meg, mégpedig az, hogy türelmetlen, túlzottan türelmetlen. A rács mögött mosolyra szorul a szája, de tudja, hogy el kell szakadni a rutintól, s jól meggondolni, mi bízott rá, mert nem lehet és nem is szabad palástba bújva hirdetni másnak a bűnök bocsánatát. Bizonyára évek múlva ő is becsületesen ráharap majd az ajkára annak hallatán, hogy bűnként tulajdonítja valaki magának a türelmetlenséget. De az ő türelmetlensége már a sarokig kígyózó sorban várakozó kényszerű türelménél is kényszerűbb. Úgy gondolta, majd egy olyan helyen, ahol nem ismeri senki, megkönnyebbülten elfelejtheti azt, aki volt, s lassan azzá válhat, aki képes a sokak között is egyedül meglenni türelemben. Elege volt a felgyülemlett stresszből, abból, hogy másnak mindig teret kell adni, hogy fölötte ítéletet mondhasson. S most lám, a koma visszaütött, ő mond ítéletet saját maga feje fölött. Pedig próbálja érteni a mai világ ezer új elképzelését, nem tartja butaságnak az új dolgokat, de végsőkéig ragaszkodik az általa felépített erkölcsi és világi normákhoz. Az alma mater után végre a valóság. Félelem, gyomorideg, betonná keményedett, görcsös végtagok. Mentortól tanulni, sokat kell tanulni. Mikor? Vajon jut idő minderre? Ellesni a fogásokat és magára formálni? Félelem, gyomorideg, torokban elakadó hangok: anyaszentegyház, szolgálat, keresz-

telő, esküvő, temetés, gyülekezeti tagok. Egy székelő legény a nagyvárosban? Vajon ugyanaz vagyok, ugyanaz maradok?

Pál apostol nevét (Róma 1,1) kicserélve sajátjára, szemünk láttára és fülünk hallatára lejátszó párhuzamot épít: hirdeti a próféták által megírt evangéliumot. Kétezer évvel ezelőtt egy apostol köszöntött egy gyülekezetet, hogy azután hirdethesse az evangélium életető szavait, s most 2015-ben egy fiatal lelkipásztor szeretné hirdetni ugyanazt az evangéliumot. Nem ismeri a rábízottak kérdéseit, problémáit. Honnan is ismerné még? De a Lélek bátorságával előáll hirdetni az Igét, mert másképp tennie nem lehet és nem is szabad. Elvárása főként magával szemben van: apostolnak lenni. Türelmetlensége ellenére is tudja, hogy szükség van rá is, apostollá kell válnia! És teszi, amiről azt gondolja, hogy jó, amiről azt tanították az ősei, hogy erény

és becsület; és ezek miatt egy romlott világban egyre többen mérték nélkül szenvednek. Vajon minden cselekedet bűn? Mind vétkesek vagyunk? Vajon hol van a Báránynak a vére, ami tisztára mossa a szennyes gondolatot, a szót, a cselekedetet, a mulasztást? Talán felhígítottuk a megértéssel?

Eltelik pár év, és minden megváltozik. Türelmetlenül próbálja építeni a hajlékot, a várost, a falut, az életét, hogy majd a kegyelem őket is átfogja, és az apostolságban ők is részesekké váljanak. Szüntelenül reménykedve imádkozik, hogy ha majd eltelik pár év és újból minden megváltozik, ő ugyanaz maradjon, mert tudja, hogy „*az élet igazi, nagy vállalkozásai legtöbbször nem hőstettek, hanem türelemjátékok*”.

Tusa Róbert
kolozsvár-törökvágási
gyakornok lelkipásztor

Közösségi érdek az egyéni érdek felett

Változás, kihívás, ismeretlen – ezek lehetnek azok a szavak, melyek először eszébe juthatnak azoknak a fiatal lelkipásztoroknak, akik immár önálló szolgálatba kerülnek, azaz parókus lelkipásztorok lesznek. Elmúlt egy korszak, vége van a segéd- vagy beosztott lelkipásztori időszaknak. Teret nyerhet a fiatalokban – reménység szerint még – élő azon tenni akarás, melynek gátat szabott vagy szabhatott a beosztottságban munkálkodóban a főnök, tapasztalatokon nyugvó, bölcs megfontoltsága. Elmúlt az a korszak, melyben az önálló lelkésziséggel járó felelősség még távolinak tűnik, a feladatok pedig „csak” a szűk értelemben vett lelkészi munkakörre korlátozódnak. Véget ért az az időszak, amikor napi kapcsolatban lehetett lenni a főnökkel, akivel ideális esetben mind a személyes, mind pedig a munkával kapcsolatos gondoktat-bajokat, kihívásokat vagy adott esetben az örömeiket meg lehetett beszélni.

„Más világ ez” – hangozhat a megállapítás, és igaz ez több szempontból is. Először is óhatatlanul elénk kerül az önálló lelkésziséggel járó felelősségéből adódó jogok mellett a felelősség terhe és kísértése is. A felelősség távolról sem szól csak a tisztség nyújtotta jogok élvezetes gyakorlásáról, vannak olykor fáradtsággal, vagy sajnos, adott esetben haraggal járó kötelességek, kötelezettségek is.

Idén ősszel, szeptember 1-jétől a Kolozsvári Ref. Egyházmegyéhez tartozó Ördögkeresztúri Református Egyházközségbe választottak meg lelkipásztornak, a 32 választói névjegyzékben szereplő egyháztagból 13-an. Tudomásom szerint ez az Erdélyi Református Egyházkerület legkisebb olyan egyházközsége, mely anyaegyházközségként lelkipásztort választ magának. Az egyházközség híveinek száma azonban nem feltétlenül függvénye az egyház-

községben végzendő lelki vagy adminisztratív munkának. Szokás mondani, hogy mindenkinek annyi munkája van, amennyit keres magának. A munkakeresésben, de még annak a végzésében, illetve a tanácsadásban is hathatós támogatásra és segítőkészségre találtam lelkipásztortársaimban, felelőseimben és a gyülekezeti tagokban is. Ez a segítőkészség, nyitottság és tenni akarás elengedhetetlenül szükséges a munkánkban, hogy ne essünk

bele már idejekorán abba az elmagányosodásba, elszigeteltségbe, melynek látszólagos orvoslására már sokan próbálnak többé vagy kevésbé életképes megoldásokat találni.

Nem akarok egyedül maradni sem emberként, sem munkát végző lelkipásztorként, és tenni akarok azért, hogy mások se maradjanak úgy. Nekem is tennem kell azért, hogy ezt elkerüljem. Hiszem, hogy a nehézségek ellenére is az Úr kitart mellettünk. Nem hagy magunkra a magasságokban és a mélységekben sem.

A közösségi érdek felette áll az egyéni érdekeknek. A közös célban való gondolkodásért pedig tenni, dolgozni kell a hétköznapiakon és ünnepnapokon egyaránt. Mi pedig, akik a Krisztus evangéliumát hirdetjük, tudjuk már, hogy a változó világban, változó életkörülményeink közepette is a közös érdek érvényesüléséért küzdünk, és „ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”

Kerékgyártó Zsolt
ördögkeresztúri lelkipásztor

Mit jelent az, hogy „protestáns”?

A modern nyelvek ismerői mind tudják, hogy mit jelent a „protestálni” főnévi igenév vagy ennek a megfelelői. A „testál” igéhez csatlakozó „pro-” prepozíció jelentése (mint „valamivel szemben”) általában hangsúlyos negatív jelleget kölcsönöz annak a szónak, amelyikhez kapcsolódik. Valaki „protestál”-hat, tehát tiltakozhat a háborúval, igazságtalansággal, korrupcióval, erkölcsi lazasággal, a feslettséggel szemben a keresztyén hitvallásra hivatkozva, mégis a kifejezés általánosan használt jelentése nem egyezik meg a szó eredeti értelmével.

Ama ténynek a tisztázása, hogy a „protestálni” eredetileg más jelentéssel bírt, mint a manapság megszokott értelme, főképpen azért fontos, mert a „protestáns” kifejezés átkerült a magyar nyelvbe is, és a hétköznapi magyar szóhasználatban is félreértelmezhető. Ugyanis a „protestáns”-t gyakran úgy értik, mint „tiltakozó”-t; mint aki tiltakozik például a katolikus egyházzal és annak tanításaival, meggyőződéseivel – például Szűz Mária és a szentek imádásával vagy a pápa és a bíborosok befolyásos hatalmával – szemben.

Mindamellet, hogy a „protestánsok” valóban tiltakoztak, mégis a „protestál” szó nem valami negatív előjelű kifejezés, hanem – éppen ellenkezőleg – pozitív vagy semleges jellegű ige. Eredete a latin *protestari*-ban található, melyből világosan kitűnik, hogy a pro- azt jelenti, hogy valami vagy valaki érdekében. Tehát a „protestál” eredetileg azt jelenti, hogy „valami vagy valaki érdekében tanúsítani, tanúbizonyosságot tenni”, vagy semlegesebb értelmében szerint „ünnepélyesen kijelenteni, kinyilatkozni”.

Akkor, amikor Luther 1518-ban a *Resolutionest*, az 1517. október 31-én kifüggesztett 95 tétel magyarázó iratát megfogalmazta, nyilatkozatát azzal kezdte, hogy: *Protestor...* („Protestálok...”), de ez

zel semmi ellenkezőt nem akart mondani azokkal szemben, amik a Szentírásban, az egyházatyáknál, az egyházi törvényekben, vagy a pápai határozatokban megíratk. A Genfi Hitvallás (1536) is azzal kezdődik, hogy: „Először is kinyilvánítjuk (nous protestons), hogy a mi hitünk és vallásunk szabályai, melyeket követünk csakis a Szentírásban foglaltakhoz igazodnak.” A reformátorok nagyon sok ehhez hasonló iratukban „protestáltak”, abban az értelemben,

hogy az Evangélium bizonyosságtétele mellett, illetve javára „nyilatkoztak”, „tanúskodtak”.

De mindettől függetlenül, a „protestál” mai értelemben használt jelentése sem volt idegen a reformáció mozgalmának idején. Például a speyeri birodalmi gyűlés lutheránus résztvevői 1529-ben egy protestatiót nyújtottak be, amelyben a reformációval szembeni

Ama ténynek a tisztázása, hogy a „protestálni” eredetileg más jelentéssel bírt, mint a manapság megszokott értelme, főképpen azért fontos, mert a „protestáns” kifejezés átkerült a magyar nyelvbe is.

...a „protestál” azt jelentette, hogy „valami vagy valaki érdekében tanúsítani, tanúbizonyosságot tenni”, vagy semlegesebb értelmében szerint „ünnepélyesen kijelenteni, kinyilatkozni”.

viszonylagosan toleráns magatartás (melyet ugyanaz a birodalmi gyűlés határozott el 1526-ban) visszavonása ellen tiltakoztak. De ez a protestatio sem maga a katolikus egyház ellen szólt, hanem a speyeri birodalmi gyűlésnek egy olyan politikai határozata ellen, amely a reformáció elnyomását szorgalmazta. Ennek nyomán a reformáció híveit „protestánsoknak” minősítették. De ez a megnevezés nem jelent mást, mint az Evangélium bizonyosságtétele mellett kiállást a katolikus egyház reformálásának javára, és az ezt meggátolni próbáló korabeli politikai ellenkezés leküzdését. Bár a jövőben is elkerülhetetlen lesz a „protestánsok” megbélyegzettsége amiatt, hogy a „protestáns”-t ezután is a „tiltakozó”-val fogják azonosítani, mégis fontosnak tűnik, hogy legalább maguk a protestánsok legyenek tisztában a szó eredeti értelmével. Vagyis azzal, hogy a protestánsok nem a katolikus egyház ellen tiltakoznak, hanem Jézus Krisztus evangéliumáért szállnak síkra, mely küzdelem ma sem veszítette el a maga örök érvényű szükségességét.

Riemer Roukema

A szeretet reformációja

A szeretet reformációja fogja követni a hit reformációját – állapította meg *Johann Heinrich Wichern* (1808–1881), a német diakonális mozgalom elindítója. Az egyháznak a múltban volt feje és bizonyoságtévő szája, most lennie kell segítő kezének, átölelő karjának is. Ebből a meggyőződésből nőtt ki a német szeretetszolgálat hatalmas hálózata, mely napjainkban millióknak nyújt segítséget.

Wichern Berlinben volt Hegel, Schleiermacher és Neander tanítványa. Az utóbbi fogalmazta meg a teológushivatás kritériumát: *pectus est quod theologum facit* – a kebel teszi a teológust. Enélkül nincs odaadó szolgálat. Ezt tette magáévá Wichern is. A második lelkészképesítő vizsgára készülve kapta a megbízást: szervezze meg Hamburgban a vasárnapi iskolai munkát.

Annyira belefeledkezett ebbe a munkálkodásába, hogy még a vizsga letételét is elmulasztotta.

A nagy kikötőben kóborló, szegény gyermekek felé fordította figyelmét. Huszonöt éves volt 1833-ban, amikor egy jómódú polgártól otthonnak alkalmas házat kapott. Tizennégy rovott múltú, rendőrség által nyilvántartott ifjú bűnözőt fogadott ide. A házat „Durva-ház”-nak nevezték el. Benne családi otthont, az élet újrakezdésének lehetőségét biztosító légkört teremtett. Fiatal iparosokat, munkásokat kért, hogy legyenek beszélgetőtársak, barátkozzanak az ott lakókkal.

A létszám egyre nőtt, és 1844-ben beindította a munkatársakat képesítő Bruder-képző iskolát. A „Durva-ház” ismertetése érdekében rölapot jelentetett meg. Wichern társainak sikerült oda eljutniuk, ahova a lelkészek nem juthattak el. Megnyilatkozásra készítettek olyanokat, akik a lelkészek előtt tartózkodóknak bizonyultak. Elérték azt, hogy az addig teljesen elszakadt ifjakat elvezessék a gyülekezet vonzáskörébe.

A laikusok szolgálatában Wichern azt a lehetőséget ismerte fel, amire az egyetemes egyháznak már régóta szüksége volt. Az 1849-ben megjelent *A német evangélikus egyház belső missziója* című művében írja: „A belmisszió Krisztus szeretetéből született olyan keresztyén munka, mely a keresztyénség körében azoknak külső és belső megújítására irányul, akik a bűnből származó romlás hatalmába kerültek, és

akiket az egyház a maga hivatalos szerveivel nem tud elérni.” A megfogalmazás magva: a bűnből származó romlás ellen a szeretetszolgálatnak kell felsorakoznia. Keveset beszélve sokat kell tennie.

Európában a népek forradalmának tavasza ez, Észak-Európa eme részének pedig a szeretet tavaszának ideje. Wichern összefűzve látta a kettőt: „egy elnyomott, meghajszolt társadalom vár megváltásra és újjászületésre. Ennek a társadalomnak kell önmagán segítenie, hogy rendezhesse a család és munka kérdéseit.”

A „Durva-ház” volt a később születő intézmények bölcsője. Innen nőttek ki az árvák, öregek, rokkantak, hontalanok, süketnémák, epileptikusok számára létesített otthonok, melyeknek száma manapság eléri a tizenötezet, mintegy félmillió hellyel és közel százezer alkalmazottal. Ezeknek a létesítményeknek jelentőségét abban kell látnunk, hogy bennük a szeretet reformációja öltött testet és az igehirdetés vált cselekvéssé.

A Duisburg melletti Homberg képe tűnik fel. Gyermekeotthon: benne hatvan debilis gyermek. A foglalkoztatáson a kisebbek agyagot gyúrnak, a nagyobbak fával dolgoztatnak. Egy Hans nevű fiúcska feláll, felvesz valamit az asztalról, hozzám jön és átadja: „Én csináltam” – mondja. Egy sakktábla volt, figurák nélkül. Emlékeim között őrzöm és Wichernre emlékezem.

A Duisburg melletti Homberg képe tűnik fel. Gyermekeotthon: benne hatvan debilis gyermek. A foglalkoztatáson a kisebbek agyagot gyúrnak, a nagyobbak fával dolgoztatnak. Egy Hans nevű fiúcska feláll, felvesz valamit az asztalról, hozzám jön és átadja: „Én csináltam” – mondja. Egy sakktábla volt, figurák nélkül. Emlékeim között őrzöm és Wichernre emlékezem.

Dr. Gálfy Zoltán

Ivói tábor: öröm és ajándék a gyermekeknek

Idén ősz elején a Kolozsvári Egyházmegye számos gyülekezetéből az Erzsébet-program keretében mintegy 140 gyermek vett részt a Hargita lábánál fekvő Ivóban egyhetes táborban. A résztvevők közül többet is arról kérdeztünk, mit jelentett számukra a tábor, hogyan érezték magukat a közösségben.

– A tavalyi táborhoz hasonlóan idén is színvonalas és érdekes programban részt vettünk az Erzsébet-tábor szervezői. Most sem maradt el a várva várt vadaspark meglátogatása, a színházest, a táboriglimpia, a néptánc, illetve a kihagyhatatlan tábortűz körüli éneklés, de ugyanakkor arról is gondoskodtak a szervezők, hogy a tavalyihoz képest új programokat is beiktassanak: a szentegyházi termálfürdőben egy strandolásos délelőtti, valamint az 1801 m magas Hargita-csúcs megmászását. Mindezek a tevékenységek, az ott töltött idő gyermekeinkben láthatóan mélyre bevésődő emlékeket szőttek, s a visszajelzések mind azt bizonyították, jó volt együtt lenni. Jó volt a tábor közösségformáló erejét megtapasztalni, és arról beszélni, hogy mi ide visszavágyunk jövőre is.

Cseh Zoltán magyarpalatkai lelképásztor

– A táborban felügyelőként vettem részt, ami számomra óriási élmény volt. Nagy gyermekcsapatra kellett vigyáznunk, de igazán megérte. Az Erzsébet-tábor szervezői színes programkínálattal vártak bennünket. A gyermekek tarisznyát készíthettek, székely animációs filmet nézhettek, strandolhattak, és az ivói természetet is felfedezhették. A bátrabbak a vadasparkban őzeket és lovakat simogathattak. Rengeteg lehetőség adódott a játékokra és a szórakozásra, de emellett az esti órákban áhítaton is részt vettünk, ahol elcsendedtünk, és Istenre figyeltük, majd énekel – hangszer kíséretében – zártuk a csendes perceket. Kedves ismerősöket is szereztem a többi felügyelő személyében, és nagyszerű gyermekeket ismertem meg a tábo-

rozó fiatalok között. Számomra élmény volt ez a pár nap. Örülök, hogy részt vehettem a táborban.

Farkas Eszter egyetemi hallgató, iriszi önkéntes

– Az idei ivói tábor talán az egyik legélménydúsabb nyári tábornak bizonyult. A jól szervezett programok, a szép környezet biztosíték volt arra, hogy itt új barátságok szövődjenek és a régiek megerősödjenek. Rengeteg új barátot szereztem, nemcsak a felnőttek közül, hanem a gyermekek csoportjából is.

Tóth György teológiai hallgató, szováti önkéntes

– Azért érdemes újra elmenni a táborba, mert jó látni az örömet azoknak a gyermekeknek az arcán, akik ezen részt vesznek, mert értékelni tudják az ilyen kirándulásokat. Egyre több az anyagi nehézséggel küszködő család. Nagy ajándék ez az egyházmegye és a magyarországi Erzsébet Alapítvány részéről, hogy lehetőséget nyújt e gyermekeknek öt örömteli napot tölteni olyanokkal, akik nehéz anyagi helyzetben vannak. Érzik azt, hogy *nincsenek egyedül*. Talán ez a legtöbb, amit tehetünk az ilyen fiatalokért.

Deák Ildikó felsővárosi vallástanár

Egyházmegyénk a Presbiteri Szövetséggel és a nőszövetséggel közösen szervezte meg 140 gyermek számára az ivói Erzsébet-tábort. A gyermekek az Alsóváros, Belváros, Felsőváros, Fodorháza, Hidelve, Irisz, Kide, Kisbács, Magyarfenes, Magyarléta, Mezőkeszű, Palatka, Szamosfalva, Szovát, Szucság, Tordaszentlászló, Tóvidék, Törökvágás, Újalsóváros gyülekezetéből jelentkeztek. Az Erzsébet-tábor keresztyén jellege a közös áhítatokban, hangszeres éneklésben, a példaadó életvitelben, az egymásra figyelésben és a szeretetszolgálat gyakorlása által valósult meg. Köszönet mindazoknak is, akik éjt nappallá téve ott voltak betegeink mellett.

Szóllósi Etelka
vallástanár-diakónus

Keresztyénként kórházi szolgálatban

Munkám során sok beteg emberrel kerülök kapcsolatba, akiknek nagy szükségük van a szakmai tudásra, emberi biztatásra, empátiára. Így van ez a gyülekezeti életben is. A magyarlétai gyülekezet tagja vagyok, ezen a településen születtem, itt konfirmáltam, itt esküdtünk férjemmel 1984-ben. Ebbe a templomba járok haza, itt vagyok ünnepeken, itt vagyok ITTHON, jövök nagy szeretettel. A gyülekezetben egészségügyi munkám miatt az évek során sokan fordultak hozzám, akik közül senkit sem utasítottam vissza, hiszen elsősorban keresztyéni kötelességnek érzem a munkámat. Mindig olyan tanácsot adok, mint ahogy én is döntenék, olyan orvoshoz küldöm a beteget, akiben én is megbízok.

A gyülekezetben és munkahelyünkön is legjobb tudásunkat, őszinte együttérzésünket kell nyújtanunk mindenki számára. Ezt teszem én is immár 35 éve. Az egészségügyben végzett munka nem könnyű, sok önfeláldozást, fizikai és szellemi erőfeszítést igényel. A családtól való távollétet ünnepeken, hétvégeken, a sok éjszakázást ne is említsem, ezek az évek során mind kimerítik, felörlik az ember ener-

Az egészségügyi líceumot 1980-ban végeztem, gyakornoki évemet Csíkszeredában kezdtem, majd visszajöttem Kolozsvárra. Az 1. számú Sebészeti Klinikán dolgoztam műtős asszisztensként, később az anesztéziánál. 1995-től a Rehabilitációs Klinikára kerültem. Húsz év műtős szolgálat után jelenleg az ortopédián tevékenykedem, ahol különböző műtétek után ápolják a pácienseket (csípő- és térdprotézisek, gyermekortopédia, patológia).

giáját. Sokszor eszembe jutnak olyan súlyos esetek, ahol minden tudásom, erőm beleadtam, amiket az ember egy életen át ott hord a szívében, gondolataiban. Ennyi év alatt sok ilyen helyzetben volt részem. A legnagyobb elégtétel mindezek után azok a kedves, mosolygó arcok, könnyes szemmel távozó betegek, akik meggyógyultak, már könnyebben lépkednek hazafelé, vagy szabadságról visszatérve mondják, hogy hiányoztam, érdeklődnek, hol vagyok. Ezek azok a megtartó erők, amiért érdemes bemenni a kórházba és dolgozni tovább. A gyülekezetben is nagy öröm, ha a közös munkákban részt vehetek, jó érzés ott lenni a közösségben, és együtt örülni a sikereknek.

Legjobb példa a keresztyén ember életében Jézus, aki mindig segített az elesetteken, feláldozta magát az emberiségért. Nekünk is meg kell próbálnunk, hogy egészségügyi dolgozóként vagy akár egyháztagnaként segítsük a beteg felebarátainkat. És hogy minél eredményesebb munkát végezzünk, folyamatos tanulásban, továbbképzésben kell részt vennünk, hiszen így jobban tudunk segíteni a családban, a rokonok közt, a gyülekezetben.

Balázs Ildikó
asszisztens

Felújították a kidei templomot. Október 3-án a Kidei Egyházközségben hálaadó istentisztelet ke-

retében adták át a megújult templomot. Dr. **Bibza Gábor** esperes liturgiai szolgálatát követően **Kató Béla** püspök a 100. zsoltár alapján hirdette az Igét. **Nagy Tibor** lelkipásztor beszámolója és az ünnepi köszöntők után a Kolozsvári Református Kollégium kórusának szolgálata tette színesebbé az ünnepi alkalmat.

Egyházmegyei kirándulások református közösségünkért. Egyházmegyénk Presbiteri Szövetsége (PSZ) kitartóan folytatta a gyülekezetépítő rendezvények szervezését. A nyári időszak folyamán több alkalommal rendeztünk rövidebb-hosszabb kirándulásokat presbitereknek és egyháztagnak egyaránt. Az egy-két napos utak alkalmával ellátogattunk a Békás-szorosba, Háromszékre, a Gyimes, illetve az Aranyos völgyébe is. Egyházmegyénk mintegy 300 gyülekezeti tagjával istentiszteleteken vettünk részt, templomokat, történelmi és irodalmi emlékhelyeket látogattunk meg, ezáltal is erősítve református közösségünket – számolt be lapunknak Floriska István PSZ-elnök.

Egyházkerületi generális vizitáció. Szeptember 22-én a Kajántói Egyházközségben generális vizitációra került sor. A bizottság tagjait dr. **Bibza Gábor** esperes és **Bódi Sándor** egyházmegyei főgondnok, illetve **Móra László Tibor** parókus lelkész és **Kelemen Károly** helybeli gondnok, valamint a presbiterek és helybeli hívek fogadták. A generális vizitáció során a bizottság tagjai megvizsgálták és számba vették az egyházközség nyilvántartásait, találkoztak a vallásórás gyermekekkel, a konfirmandusokkal, az ifjúsági csoport tagjaival, a nőszövetségi tagokkal és a presbiterekkel is.

Nőszövetségi vándorzászló. Október 11-én Pusztakamarásra érkezett az egyházmegye nőszövetségének vándorzászlója, amely a Kolozsvár-Hidelmi Egyházközség templomából indult útra, és járt már Magyarfodorházán, Magyarfenesen, Kamarásra pedig a kerekdombi gyülekezet hozta. Az ünnepélyes átadáson **Dobri András** lelkipásztor hirdette az Igét, majd a

kerekdombi gyülekezet két kórusa szívet-lelket melengető énekléssel örvendeztette meg a pusztakamarási templomban összegyűlt híveket.

A fennebb említett eseményekről bővebben olvashat a www.kolozsvarireformatus.ro honlapon.